

Т-ва б.Вояків Армії УНР у Франції
та
Секції б.Вояків-Українців Французького
Війська.

BULLETIN DES ANCIENS COMBATTANTS UKRAINIENS EN FRANCE
et de la Section des A.C.Ukrainiens ayant servi
dans l'Armée Française.

Рік II.

20 Лютого 1948 року.

ч.3/6

24, Rue de la Glacière Paris 13°

Париж, 20 Лютого 1948 р.

Нехай вибачить нам читач, що містимо цю статтю, як передову, якій можна було б надати заголовок "Питання під чергову дискусію". Але порушене питання остільки важливе, що ми не навагалися зразу її подати на чільному місці.

І справді. Поки йде в світі т.зв. "папірова війна", а вона виявляється у поспішному опублікованню таємних німецьких архивів захоплених і англо-саксами і більшовиками, поки ще не висвистують бомби свої смертоносні мелодії, поки ще справді не "гримить війна" з усіма модерними засобами нищення - доти українська спільнота ще має час зайнятися своїми внутрішніми проблемами, од вирішення яких у великій мірі буде залежати і наша, українська, підготовка до нової завірюхи.

Одна з цих важливих проблем вже на порядку дня, вона вже пішла на верстат дискусії і обговорення. Це проблема політичної консолідації нашої еміграції. Друга проблема так само вже, так би мовити, в роботі. Це громадське об'єднання українців, спочатку по країнах, а потім і загальне. Українці на обидвох американських континентах вже спромоглися створити Всеамериканське Громадське Об'єднання, до якого пристали українці, що живуть у Сполучених Штатах, Північній Америці, в Канаді, в Бразилії, в Аргентині, в Парагваю.

Ми вважаємо, що поруч з цими проблемами, ми можемо поставити не менш актуальну проблему, якій можна було б надати назву "Вояк-Громадянин". Цією статтею ми не хочемо, ба й не можемо, вичерпати всю глибину цієї теми, ми хочемо лише її зачепити, розкрити її значіння, викрити її актуальність і потребу, і одчинити річеву дискусію над нею.

Справді бо, сьогоднішні обставини зробили всю, без винятку, українську націю - "нацією воюючою". Сьогодні, кожний українець, де б він не перебував - чи на окупованій ворогом Рідній Землі, чи на еміграції - кожний українець стає активним борцем за своє національне "Я", за своє існування, за своє місце на землі. Одне слово, він бо-

реться за все те, що у всій своїй складній сумі прийнято називати "Батьківщиною". І тому в кожному українцеві-борцеві витворюється, по мимо його бажання, психика воюючого, психика активно-воюючого чинника, що має завданням не тільки обороняти свою історію, своє сучасне існування і тим готуватися до майбутнього, але й чинно боротися і проти ворога, одвертого і камуфльованого, і проти ворожих впливів, і проти негативного насліддя нашого давнього і недавнього минулого, і навіть проти деяких характерних рис української національної вдачі, які з бігом часу і з розширення значіння української проблеми вже не можуть бути корисними і видайними для боротьби за визволення України в сучасну епоху.

Витворення в українцеві воюючої психики - це вимога не тільки тих обставин, в які доля поставила сьогодні українську спільноту. Цей процес нормально йде в парі з сучасним повоєнним становищем в світі. Це доводить, що підсвідомий інстинкт національній українській спільноті відчуває те, що звуть "вимогами епохи". Справді минули вже ті часи, коли на військо дивилися, як на якусь насту, що носила різнокольорові уніформи, дзенькала острогами, пишталася своєю військовою "кар'єрою". Надзвичайне примінення техніки в модерній війні, модерна стратегія і головне розширення поля для бойових операцій вплинули на те, що межі між "цивілем" та "військовим" почали затиратися. Переведення в життя принципів т.зв. "тотальної війни", як німцями, так і большевиками зробило народ "воюючим" ще далеко перед тим, як на фронтах загули гармати й застрекотіли кулемети. А прикріплення вже в часі війни робітників до заводів, що працювали "на оборону", заведення т.зв. "пасивної оборони", найширша мобілізація всіх продукційних сил країни для потреб війни, величезна кількість жіноцтва в різних галузях армійської служби /не тільки в галузі медично-санітарній, допомогорих військ, в бюро чи в службі зв'язку, але й активна участь жіноцтва в складі персоналу бойової авіації - а в Сове-так навіть і в піхоті/, все це сприяло до того, що у війну втягалось ще далі, то більших і чисельніших контингентів всього здорового населення, незалежно від статі, і таким чином увесь чи майже увесь народ ставав справді "воюючим".

Ті самі процеси, ясна річ, мусіли одбитися і на українській спільноті. Тим більше, повторюємо, що сучасна ситуація нашої батьківщини вимагає од кожного українця, од кожної українки до всього, що торкається України, бути чуйним і сторожким, вимагає реагувати чинно до всіх явищ сучасного життя своїм чуттям і своєю діяльністю. Бо вся сукупна чинність української спільноти вимагає постійних зусиль для здобуття одної і всім нам спільної мети - визволення Незалежності України і створення Вільної Української Держави.

Тому на чергу дня постає перед воюючим - старшим чи молодшим - проблема: знайти своє місце в сьогоднішніх обставинах, зважити сучасне становище, всього, що торкається України, і до всіх питань, які можуть з тих спостережень і констатувань виявитися, виробити свою думку.

Але водночас стає зразу ж і інше питання: чи воюючий, себ-то українець з воюючою, воєнничою психикою, повинен лише виробити свій погляд на ту чи іншу ближчу чи дальшу проблему /особливо у внутрішнім житті української спільноти/ і зостатися в стороні із своєю виробленою думкою в ролі обсерватора-спостерігача, чи він мусить прийняти активну участь у певних процесах, що нуртують в середовищі української спільноти, і чи може він, і чи мусить, навіть впливати на хід чи розвиток цих процесів?

Чи цей вояк, скажимо, може і чи мусить належати до якоїсь партії чи групи і активно приймати участь у партійній чи груповій роботі, чи навпаки, як пише Ген.М.Крат /лист той містимо нижче в цьому ж числі бюлетеню/, вояк мусить бути аполітичним, щоб бути, коли прийде потреба, й посередником поміж нашими розсвареними партіями? Чи вояцька психика, і головне готовність до найбільшої жертвенности, дозволять йому замкнутися у вузько партійну чи групову програму, в той час, коли він - вояк - має, так би мовити, всеоб"ємлючий загально-національний ідеал і може мати ширші погляди на кожну партію чи групу окремо, як на частки української спільноти?

Підемо далі за ходом думок. Коли український вояк, скажимо, виконає свій військовий обов'язок - і Україна, дякуючи зусиллям українського вояка, стане незалежною державою, то яка буде роля цього вояка у визволеній Україні? І то вже роля не вояка, а громадянина? Чи не варто, щоб цей вояк, реально дивлячися на речі, готувався вже тепер бути не тільки вояком, але й громадянином майбутньої Української Держави, і що-би при цьому майбутньому переставленню себе він не згубив цінних рис ширшого світогляду і зостався творчим чинником для мирного часу?

Наша еміграція в Німеччині як раз дуже широко, і теоретично і практично, поставила на порядок денний як раз другу частину порушеної нами проблеми. Там ніби проходить іспит українця бути корисним членом української спільноти в державному розумінню цього слова /себ-то бути добрим адміністратором, добрим лікарем, добрим техніком, добрим громадським діячем/, але, на жаль, не культивується ані там, ані де інде, першої частини нашої проблеми, себ-то проблеми вояка в сполученню з проблемою громадянина. Там рішається проблема громадянина, і можливо громадянина-вояка, в той час, як ми ставимо проблему вояка-громадянина.

Ми не хочемо забирати багато місця, бо обіцяли лише поставити цю проблему перед нашими читачами і пробудити до неї інтерес, що викликав би річеву дискусію. Тому кінчаємо висловами надії, що в масах нашого вояцтва ця тема знайде належний відгук, а наш бюлетень послужить справі обміркування цієї теми.

Степан Рут.

НОВІ ДУМКИ В НОВИХ ЖУРНАЛАХ.

I.

В Парижі вийшло перше число журналу "Громада", видавцем і відповідальним редактором якого є інж.С.Созонтів, Голова Української Громадської Опіки у Франції. Вже давно бракувало на терені Франції такого органу, який висвітлював не тільки наше громадське життя, але й торкався б загальних громадських проблем. Тому від щирого серця треба привітати появу цього двохижневика та бажаємо йому, як найбільшого успіху і розповсюдження. Тим більше, що цей журнал обіцяє в майбутньому розглянути такі практичні питання, як заробити на прожиток на еміграції, як створити власний варстат праці, як вчити наших дітей, правне положення, значіння еміграції і т.д. Питання живі, актуальні, відповіді на них дуже потрібні.

Однак в деяких статтях є свого роду, скажімо, недотягнення і тому звернемо на них увагу. Статей в першому числі чимало і то дуже цінних і цікавих. "Статтю "Шлях до незалежності" - присвячено роковинам 22 Січня. Стаття "У сім"ї вільних народів" розбирає становище України за час існування незалежної Української Держави і її стосунки з чужими державами. Стаття "Після втрати самостійності" трактує питання, як ми мусимо ставитися зараз до появи на міжнародньому форумі советської України, делегація якої приймає участь в Організації Об'єднаних Націй та в її комісіях.

Власне в цій статті є деякі місця, які ми не можемо сприйняти отак просто без належного обміркування, тим більше, що ці місця по своєму змісту протирічать іншим і в тій самій статті і в інших статтях. Сконстатувавши, що Україна була підбита московським військом і що тепер "своєвільна" советська Україна закордоном діє так, як їй наказує червона Москва, автор статті, одмічаючи, що в ООН є місце для України, пише: "ніхто не зможе заперечити вільній Україні того місця, бо з правного погляду вона буде продовженням радянської України так само, як ця остання є продовженням Української Народньої Республіки". Власне, на жаль, таким несподіваним, і, скажемо, дуже слизьким твердженням зменшується вага і зміст всіх попередніх констатувань. Автор статті мусить знати, що термін "правний" сам по собі не є сильним і переконливим, оскільки в ньому нема змісту для переконання.

В даному випадку, з погляду, наприклад, мешканця планети Марс чи Венера, заміна УНР - советською Україною й проєтована заміна советської України - майбутньою вільною Україною - пройде непомітно й цілком "правно", як заміна декорацій в одному з театрів на планеті Земля. Для нас же, учасників визвольних змагань українського народу, "правна сторона" цієї заміни має надто глибокий і болючий зміст, і то зміст заповнений великими зусиллями і великими кривавими жертвами в боротьбі, тому ця "правна сторона" має для нас зміст суб'єктивний, а не об'єктивний. Тому то з цією фразою ми ніяк погодитися не можемо, хочемо ми того, чи не хочемо. Воно, правда, говорять, що право то така річ, "як дитина - куди повернеш, туди й вийшло". Але не в такому випадку, коли справа ходить про болючі проблеми. Коли б автор продумав більш уважно наш внутрішній зміст "правного становища советської України", то, крім тверджень про підбій України московською владою, крім констатувань, що "радянська Україна була на папері зовсім окремою державою", - він признав би, що сучасна советська Україна це ніщо інше, як карикатура держави, яка в руках московського кремля є лише атutom для його гри на міжнародньому полі. Аджеж авторові цієї статті мусить бути відомим той факт, що Совети домагалися прийняття і признання советської України для їхньої користі і гри, як противага англійським домаганням провести до ООН представників Канади, Нової Зеландії, Південної Африки, Австралії. Так само автор мусить пам'ятати, що совети з тим самим наміром провели і признання білоруської советської делегації.

Ми розуміємо думку автора, думку практичного підходу до реального життя, мовляв, треба брати від життя все те, що в ньому є вигідне для нас, але, повторюємо, цей практичний підход є дійсним і корисним в багатьох випадках, крім одного - проблем національної ідеології, справ принципових і засадничих, де не дозволено нехтувати чистотою внутрішньої ідеї, бо інакше та ідея затемнюється і тратить не тільки свою призначність, але й пробійну силу, свою динаміку.

Коли ж ми станемо так само на практичний ґрунт, то сказали б ми краще, що майбутній Уряд Вільної України не замінить теперішнього маріонеткового, чужинецького "уряду" советської України, а ви ж не його з території України, як непотреб, як сміття. Отже для нас процес "виженення" того, з дозволу сказати, "уряду" зовсім не буде процесом "заміни". Різниця, може дрібна, але дуже суттєва і важлива.

У статті, до речі дуже річевій і цікавій, про "Українське громадянство" теж трапився дрібний недогляд, який знову таки має походженням згаданий практичний чи реальний підхід до наших гарячих проблем. Там є констатування, що "коли йде про найновішу еміграцію - це значить: колишній громадянин Радянської України - бо ні яка інша українська держава, на жаль, не існує тепер". Знову поворот до зауваженого нами "правного" становища советської України. Нехай наш підхід буде не практичний, не реальний, навіть Дон-Кихотський, але ми говоримо, що хоч українська держава, наша, українська, правдива і не існує признаною чужинцями, але вона існує в наших душах, в наших чинах, в кожному нашому русі тут, на чужині, і там, в думках поневоленого населення, в нашому українському "raison d'être". І це наше переконання тако сильне, що воно робить з нас державниками в повному розумінню цього слова, воно примушує чужинців, які мають з нами контакт, приймати рішення в нашу користь, чи то будуть рішення правного характеру, чи гуманітарного, чи харитативного. І в боротьбі за наше національне ім'я, за наше державне існування в майбутньому перемагає власне наша "реально неіснуюча держава", а не існуюча советська. Знов таки: питання - куди поставити наголос і де зробити натиск? Ми настоюємо, що в цьому питанні треба бути більше суб'єктивними і менше практичними. Використовувати кожний практичний випадок треба і слід, лише не підносити практичний момент на висоту засади чи принципу. Тим більше, що навіть з практичного підходу до справи вийде леним цей недогляд. Аджеж, як ми не помиляємося, кожний громадянин советської України має паспорт не "советської України", а паспорт просто "советський", в якому зазначено "національність: українська". Отже: советський громадянин української національності". А в заклику "Від редакції" журналу "Громада" пишеться: "дбаємо, щоб зміст цих книжечок був, як найбагатший, як найглибший". Отже...

При цій нагоді одмітимо ще й іншу річ: читач може помітити, що ми вживаємо постійно слово "советський", а не "радянський". Це ми робимо не випадком, а нарочито. Ми не хочемо збогачувати українську мову перекладом російського слова "советський" на ніби то український термін "радянський". Слово "советський" в російській мові має свій зміст, штучний, але вже поширений і природній для тамтешнього обіходу. Слово ж "радянський" ніякого українського змісту не має, не тільки тому, що це слово не означає форми влади в нашому українському розумінню /немає ніяких українських традицій чисто національного характеру, щоб підтверджували зміст слова "радянський": наше слово "рада" має зовсім протилежне советським практиці й звичаям значіння/. Тому вважаємо, що нам не потрібно порожніх змістом чужих слів. Нехай цей винахід чисто московський лишиться власністю Московщини. Тому вважаємо прийняття журналом "Громадою" /як, зрештою, і де-якими іншими українськими газетами також/ ані доцільним, ані річевим. Це зауваження піддаємо під увагу редакції "Громади".

Думаємо, що в наступних числах, висловлюючи практичні гасла, журнал "Громада" буде більш суб'єктивним у відношенні до принципових питань. І тому - щастя йому Боже!

2.

Для того, що показати, що ми в своїх міркуваннях не є самотні, вважаємо потрібним навести міркування на ту ж саму тему, а саме про участь України в Об'єднанні Націй, думки іншого журналу, а саме статтю "Україна в ООН" /з приводу виступів Вишинського і Мануїльського/, уміщену в журналі "Проблеми" - журнал національно-державної думки - ч. 2 за жовтень 1947 р. Мюнхен - американська окупаційна зона. Сам читач побачить там і практичний підхід до справи, і висновки з того. Ось ця стаття:

" Коли в 1945 р. Україна стала членом ООН, то це був акт міжнародної справедливості. П'ятдесят чотири народи всіх континентів, рас і культур признали український народ рівноправним членом великої сім'ї народів і визнавали його право суверенності. Прийняття України до ООН це логічне завершення довгого історичного процесу. Триста років тому створив великий гетьман Богдан українську державу, навіязуючи до державних традицій Києва і Галича. Весь час існування козацької держави Україну вважали в тодішнім політичному світі суверенною нацією. І пам'ять про це жила в Європі ще довго після того, як Москва насильно знищила гетьманську державу, зламавши тим природне право українського народу.

Державними актами 22 Січня 1918 р., 1 Листопада 1918 року і 22 Січня 1919 року український народ на основі права про самовизначення відновив свою державу на всіх землях України. Українська нація стала знов суверенною. Її суверенність визнав навіть умандатований представник радянської Росії в Бересті Литовським. Не зважаючи на те Москва напала на Українську Народню Республіку й окупувала Україну, настановлюючи там своїх сатрапів, що сліпо виконують накази Кремля. Одним з таких намісників-сатрапів є Дмитро Мануїльський, близький довіренник Сталіна і член президії Комінтерну. Він сьогодні "репрезентує" Україну в ООН.

З духа права на самовизначення постала суверенність України. З того самого духа вийшла думка про створення Ліги Націй, якої продовженням є ООН. Отже логічно і справедливо, коли Україна як суверенна нація стала членом ООН. Це була конечність, як вислідна історичного розвитку. Цю конечність відчував Молотов, коли ставив внесок на прийняття України до ООН. Бо занадто багато важить український потенціал в межах ССРСР щоб Молотов міг був протиставити їй історичній конечності.

Але одночасно з прийняттям України до ООН, починається диявольська гра Кремля проти неї.

Оце після дуже довгої перерви українська справа знов стає актуальною проблемою світової політики. Цього не можуть не бачити на Кремлі. Тому звідтам рішення - здійснювати цю проблему в очах цілого світу. Коли enfant terrible теперішньої сесії ООН, Вишинський, якому окуйдує Мануїльський, зробив український мандат своїм мячем у грі з противниками, то укритий сенс цього - компромітувати українську справу взагалі, а зокрема перед тими, що з нею можуть мати в майбутньому до діла. Ця гра на терені ООН придумана рафіновано і зручно її там переводиться. А паралельно з тим іде друга гра - докируги УПА. Ordeal-propaganda московських підголосків намагається зв'язати її з усякими

темними силами, щоб в той спосіб дискредитувати перед публичною опінією світа саму ідею визвольної боротьби українського народу.

Ця гра Кремля на дискредитування України в світі ставить перед усіма відповідальними чинниками українського життя на чужині ось такі завдання:

1. Усвідомити ширшим кругам українського громадянства укриті цілі московської гри.

2. Перемогти всі вузько-партійні егоїзми, яких яскравим висловом є існування "партійних держав" і "партійних урядів" на еміграції - перемогти на те, щоб врешті все українське громадянство на чужині сконсолідувалося довкруги одного законного державного центра.

3. Допомогти цьому центрові поставити як слід пропаганду української справи."

7-----

До речі можемо додати, що Москва найбільше робить пропаганди УІА /доказом недавня візита Молотова в Києві і виголошені там промови/. Яка ж мета тої пропаганди? Ясна - щоб мати право переслідувати українців на рідних землях і тим самим виправдати перед світом свої коерційні міри.

Стаття "Проблем" теж дихає практичним підходом до справ, але вона вносить і практичні висновки з того. Не затуляючи очі на фактичний стан "правної" сторони советської України, автор статті розкриває ті пружини, які знаходяться в Москві, а не в Києві.

Ми вважаємо, що висновки автора "Проблем" є актуальними і корисними.

Д.ТАРГАЙ.

"ДИКИЙ ВИПАДОК".

Вважаємо доцільним сійнитися на дрібному випадку, який трапився недавно в одній українській колонії у Франції за два тижні перед Новим 1948 роком. Зібралася ініціативна група представників українських організацій з метою обговорити зустріч Нового Року. Ще на самому початку наради представники філії б.воєнків були змушені залишити нараду, бо винесено було постанову такого змісту: "щоб бути а п о л і т и ч н и м и та не образити присутніх гостей - українського гімну не співати".

Пояснюємо цю справу: гімн - це поетично-музикальний твір, яким користуються люди /в тому числі і ми/ для висловлення своїх патріотичних почуттів, своєї любові до Батьківщини та готовності їй служити. Всім знамо, що кожна, добре вихована, французька чи англійська, чи українська дитина, що любить свій край, співає свій гімн. Але чи ж вона займається політикою? Це ж така проста і натуральна потреба!

Як бачимо, до чого доводить "політиканство" де-яких чинників. Не хочеться бачити тут руку ворога. Крім того звернемо увагу на слова: "щоб не образити гостей". Цікаво, що ж то були за гості, яких запросили

ці горе-патріоти! А чи ж на цій зустрічі Нового Року говорити українською мовою не було "політикою"?

П.НОМИЧ.

РОКОВИНИ 22 СІЧНЯ ТА КРУТ.

З огляду на те, що Рада Громадської Опіки в Парижі урочисто відсвяткувала роковини 22 Січня в суботу 31 січня с.р., Управа Т-ва не влаштуувала окремого святкування, а обмежилася лише організацією двох патріотичних маніфестацій, а саме - в неділю 25 січня 1948 р. в Українській Православній Церкві відбувся урочистий молебень з нагоди Національного Свята, а в неділю 1 лютого там же відбулася урочиста панахида за спокій душ Крутянських героїв. На обидвох церемоніях, при чисельній участі українців, були старі бойові прапори з часів визвольної боротьби 1917-1920 р.р. як також і прапор Т-ва.

З ЖИТТЯ ТОВАРИСТВА.

- На засіданні Управи Т-ва з 26 січня було прийнято, або поновлено в правах - 16 осіб. На засіданні 6-го лютого - 6 осіб.

- Підчас цих засідань постановлено утворити нову філію Т-ва в Ріомі-Клермон-Феррані. Уповноваженим Т-ва на цей район призначено п.С.Кузана. Запроєктовано утворення філії Т-ва в Сошо /деп.Дубс/.

- Заслухано доклад сотн.А.Рибалко, Уповноваженого Т-ва на район Льонгві-Регон /деп.Мерт і Мозель/ про переорганізацію місцевої філії. 1 Лютого там відбулися збори, які обравши членів Управи філії в такому складі: голова - Уповноважений Т-ва сотн.А.Рибалко, заступник - п.Євдошенко А., овкретарь - п.Сематович Р., скарбник - п.Ткачук В., член Управи - п.Бложічук І., намічено план праці філії на майбутнє. Зв'язковими на різні райони призначено: п.Євдошенка на Регон, п.Сематовича на Герсеранж, п.Танкевича на Мон-Сен-Мартен і пор.Сидоренка Х.на Сон. Філія нараховує вже 20 членів. Управа постановила висловити сотн.А.Рибалці подяку за переведену працю та побажати йому та всій філії успіху на майбутнє.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ.

Ми отримали з терену Великої Британії листа від п.Ген.М.Крата. Наводимо уривок з того листа:

"Дістав вже і ч.2/5 Бюлетеню. Я вважаю, що він є прекрасно редактований, бо має дуже гарні, в міцних тонах, передовиці, має традицію і коротенькі статті, що піддержують воляцький дух, ненависть до ворога, те, що найважливіше, підкреслюють konieczність волякові бути аполітичним навіть по-за військом і навіть на чужині, бо тільки тоді можуть зберегтися військові організації і тільки тоді ці організації можуть відіграти роль навіть посередника поміж розсвареними нашими партіями. Отже бажаю всім вам і вашим співробітникам успіху".

Містимо другий лист від п.А.Синявського, який, на жаль, не встиг потрапити в попереднє число Бюлетеню, присвячене 22 Січня.

"Даскало прому вас надрукувати в шановному вашому Бюлетеню слідуючого листа.

Славні Вояки бувшої 3^оєднаної Армії Української Народньої Республіки, що своїм чином сприяли народженню Універсалів з дня 22 Січня 1918 р. та 22 Січня 1919 р., Вояки, що своїм чином примусили європейські держави визнати існування самостійної Української Народньої Республіки!

Ви є нащадками славетнього Війська Запорізького, що ще на початках ХУІІ-го століття "ходили" під Царьгород і залишили лицарську пам'ять у цілому світі на віки вічні. Ви є нащадки вояків славного гетьмана України обидвох боків Дніпра - Івана Мазепи, поемами про якого пишались світової слави письменники. Ви є сучасники і свідки, і учасники дій героїчної УНА. Обставини, в яких проходила боротьба наших попередників, не були сприятливими, але вони виконали максимум тяжкої праці. Тепер обставини змінилися на кращі для нас, бо майже всі ті, хто був проти нас, зрозуміли, що наш ворог є ворогом всього світу, ворогом цивілізації, ворогом миру, ворогом справедливості, ворогом свободи, ворогом поліпшення людського соціального стану. Тепер залишилося нашим завданням напружити всі наші сили і всіма засобами протиставитися роз'єднанню в наших рядах. А на це роз'єднання ворог не шкодує грошей, часу та пропаганди. Протиставитися треба всім, хто почуває себе гордим називатися українцем та хто почуває себе духовним нащадком наших лицарів в минулому, що мали за правду України. Всі, як один вкладаймо увесь свій хист, свій запал, свої сили, свої знання, весь вільний від праці час у скарбницю оборони прав України, щоб в належний мент виконати те, що заповів нам наш пророк-поет - створити "сім'ю вільну нову". А той мент може настати дуже скоро.

Не час зараз на партійні розходження та порахунки, треба стати одностайно в ряди борців за волю України, за всі наші вартості духовні й матеріальні, за нашу Державу. Так станьмо ж в ряди організованого тіла, під керівництвом випробованих загартованих в боротьбі наших авторитетів. Не губім часу!

А.Синявський.

ВРАЖІННЯ АМЕРИКАНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ З УКРАЇНИ.

Письменник Стейнбек і фоторепортер Капа пробилися до совєтів і вже опублікували перші свої вражіння. Їх пустили більшовики з великим недовір'ям, яке не ховали навіть перед ними. Між руїнами Києва репортери зустріли німецьких полонених, що допомагають при очищуванні міста від грузу. "Це одна із справедливостей у світі - пише Стейнбек. - У українці не звертають уваги на полонених. відвертаються від них..." На загал "все там справа майбутнього. Справою майбутнього є життя наступного року, справою надії є одежа, що має бути вироблена в дуже скорому часі. Коли б тільки весь народ міг черпати силу з надії..." На Звенигородщині американці бачили групи жінок, що збирали опірки. Жінки були босі, мовляв, "черевики - задорога річ для роботи в полі..." Всюди американці зустрічали витривалих прихильних людей, що радо ділилися своїм

хлібом, неспокійно слухали оповідань про Америку і, перестрашені со-
ветською пропагандою, перепитували: "Чи нападуть на нас Сполучені Шта-
ти?" Кореспонденти вернулися переконані, що большевики мають найменше
в світі поняття про світ взагалі і про зв'язки з народами. /"Укр.Думка"
з 5 Лютого с.р. Лондон/.

З"їзд СУБ"У В ЛОНДОНІ.

7-8 Лютого с.р. відбувся в Лондоні черговий з"їзд Союзу Українців
у Великій Британії, організації, що вже має понад 5.000 членів. На
місце уступаючого Голови СУБ"У п.Бури, що виїздить до Канади з"їзд
обрав сотн.Панчука. Бажаємо новому Голові СУБ"У та всім членам ново-
вибраної Управи успіхів в праці.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ТОВАРИСТВА.

На пресовий фонд Т-ва пожертви склали такі особи: сотн.О.Половик -
200 фр., шполк.Г.Нетреба - 200 фр., п.О.Бабенко - 200 фр., п.Третяк -
200 фр., п.Куриленко - 200 фр., п.Гоголь - 150 фр., п.Бондаренко -
150 фр., п.Ховхун - 150 фр., пор.І.Гораїн - 100 фр., п.Ясінський -
100 фр., п.Гладчук А. - 100 фр., п.Кремінь - 80 фр., п.Ворскленко -
50 фр., п.Турчин Ів. - 20 фр. Щира дяка всім жертводавцям.

У в а г а !

Рада Української Православної Парафії м.Парижа повідомляє, що
в неділю 7 Березня с.р. по службі Божій в Українській Православній
Церкві відслужено буде урочисту панахиду за спокій душ Пророка України

Т а р а с а Ш е в ч е н к а .

УПРАВА ТОВАРИСТВА Б.ВОЯКІВ АРМІЇ УНР у ФРАНЦІЇ подає до відо-
ма всім членам Паризької філії, що в неділю 29 лютого с.р. в Українсь-
кому Домі /13, Рю Тен Париж 12/ відбудуться перші загальні збори фі-
лії, на яких буде винесено багато питань, серед яких - реорганізація
філії, обрання членів Управи філії то-що. Початок зборів о 16 год.
Проситься членів Т-ва прибути точно, щоби закінчити збори раніше.

Кореспонденцію для Управи Т-ва проситься слати на адресу:

M. A. ARABKOVINSKY

24, Rue de la Glacière

Paris 13°

А гроші слати по адресі:

M. V. LAZARKEVITCH

24, Rue de la Glacière

Paris 13°